

פרק 38 – החטא הבסיסי

מאירה השמש. מאירה את האוויר, מאירה את התלמידים ומאירה את הוריהם, clean the paved ground of Platform 9.75, השמשהירה אוויר, מאירה את התלמידים, את הוריהם ואת המרצפות הנקיות של רציף תשע ושלושה רבעים. השמש החורפית ניצבה נמוך בשמיים בשעה 9:45, בבוקר החמישה בינואר 1992. חלק מהתלמידים הצעירים עטו צעיפים וכפפות, אבל רובם פשוט עטו את גלימותיהם. הם קוסמים, אחרי הכל.

אחרי שהארי התרחק מהכניסה הוא הסיר את הצעיף והמעיל, פתח מגירה בתיבה שלו ושם בה את בגדיו החורפיים.

לרגע ממושך הוא עמד ונתן לאוויר הקר של ינואר להקפיא אותו, רק כדי לחוות את התחושה.

הארי הוציא את גלימת הקוסם שלו ולבש אותה.

ולבסוף, הארי שלף את שרביטו. הוא לא הצליח שלא לחשוב על הוריו שנישק לפרידה לפני רגע, על העולם שאת צרותיו השאיר מאחור...

בהרגשה מוזרה של אשמה על הבלתי-נמנע, הארי אמר, "ת'רמוס".

וגל של חמימות שטף אותו.

והילד-שנשאר-בחיים חזר.

הארי פיהק והתמתח, חש בלאות האוחזת בו יותר מכל הרגשה אחרת שעורר בו סיום החופשה. לא התחשק לו הבוקר לקרוא את ספרי הלימוד שלו, או אפילו מדע בדיוני כבד; מה שהוא צריך זה משהו מטופש לחלוטין שימלא את זמנו...

ובכן, זו לא בעיה, אם הוא מוכן להיפרד מארבעה גוזים.

וחוץ מזה, אם הנביא היומי מושחת והפקפקן הוא העיתון המתחרה היחיד, ייתכן שבין דפיו מסתתרות כמה ידיעות אמיתיות.

הארי צעד לעבר אותו דוכן עיתונים מהפעם שעברה, תוהה האם הפקפקן יתעלה על הכותרת הקודמת שראה.

המוכר החל לחייך כשהארי התקרב, ואז הבעתו השתנתה לפתע כשקלט את הצלקת.

"הארי פוטר?" השתנק המוכר.

"לא, מר דוריאן," אמר הארי, עיניו צוללות לרגע לתג השם שלו, "רק דמיון מדהים –"

ואז קולו של הארי נתקע בגרונו כשראה את העותק המקופל בראש ערימת עיתוני הפקפקן.

חוזר מזמרת רזים ורמזים:

אדון האופל יחזור,

לרגע אחד, הארי ניסה להשתלט על הבעת פניו המופתעת, לפני שהבין שלהיראות לא מופתע עלול להיות מסגיר באותה המידה, במובן מסוים –

"סלח לי", אמר הארי. קולו נשמע מודאג מעט, והוא לא ידע האם זה מסגיר מדי, או שכך היה מגיב אם לא היה יודע דבר. הוא בילה זמן רב מדי בקרב הסליט'רינים, והתחיל לשכוח איך לשמור סודות מפני אנשים רגילים. ארבעה גוזים היכו בדלפק. "עותק אחד של הפקפקן, בבקשה."

"הו, אין בעיה, מר פוטר!" אמר המוכר בחיפזון, מנופף בידיו. "כלומר... לא משנה, פשוט –"

עיתון התעופף באוויר והיכה באצבעותיו של הארי, והוא פרש אותו.

חוזה מזמרת רזים ורמזים:

אדון האופל יחזור,

ויינשא לדראקו מאלפוי

"זה בחינם", אמר המוכר, "בשבילך, זאת אומרת –"

"לא", אמר הארי, "עמדתי לקנות עותק בכל מקרה."

המוכר לקח את המטבעות, והארי המשיך לקרוא.

"בחיי", אמר הארי דקה לאחר מכן, "אתה 'מתדלק' מגדת-עתידות בשישיית כוסיות וויסקי והיא מגלה כל מיני סודות. כלומר, מי היה חושב שסיריוס בלק ופיטר פטיגרו הם בעצם אותו אדם בסתר?"

"לא אני", אמר המוכר.

"אפילו יש תמונה של שניהם ביחד, כדי שנדע אילו אנשים הם בעצם אותו אדם בסתר."

"כן", אמר המוכר. "תחפוש די מתוחכמת, נכון?"

"ואני בעצם בן שישים וחמש בסתר."

"אתה לא נראה חצי מזה", אמר המוכר בחביבות.

"ואני מאורס להרמיוני גריינג'ר, וגם לבלטריקס בלק, וגם ללונה לאבגוד, והו, כמובן, גם לדראקו מאלפוי..."

"זו הולכת להיות חתונה מעניינת", אמר המוכר.

הארי הרים את מבטו מהעיתון, ואמר בקול נעים, "אתה יודע, בהתחלה שמעתי שלונה לאבגוד משוגעת, ואז תהיתי אם זה נכון, או שמא היא ממציאה לעצמה דברים ומצחקת תוך כדי. ואז כשקראתי את הכותרת השנייה של הפקפקן, החלטתי שלא ייתכן שהיא משוגעת, כלומר, זה לא קל להמציא את הדברים האלה, אי אפשר לעשות את זה בטעות. ועכשיו אתה יודע מה אני חושב? אני חושב שהיא כן משוגעת אחרי הכל. כשאנשים רגילים מנסים להמציא דברים, זה לא יוצא ככה. משהו צריך להיות ממש לא בסדר בראש שלך אם זה מה שיוצא כשאתה מנסה להמציא דברים!"

המוכר הביט בהארי.

"ברצינות", שאל הארי, "מי קורא את הדברים האלה?"

"אתה", ענה המוכר.

הארי התרחק כדי לקרוא את העיתון שלו.

הוא לא ישב במקום שבו חיכה לעלות לרכבת בפעם הראשונה. לאחר המפגש עם דראקו, לחזור על הטעות הזו הרגיש יותר מדי כמו התגרות במזל.

זה לא היה רק שהשבוע הראשון שלו בהוגוורטס נמשך, על פי הפקפקן, חמישים וארבע שנים. הייתה זו העובדה, לעניות דעתו של הארי, שחיייו לא זקוקים לסיבוב נוסף.

הארי מצא כיסא ברזל קטן במקום אחר, הרחק מההמון ומקולות ההתעקקות המזדמנים, והתיישב לקרוא את הפקפקן כדי לראות האם הוא אכן מכיל חדשות מודחקות כלשהן.

פרט לטירוף הרגיל (אלוהים יעזור להם אם משהו מזה אמיתי) הייתה שם לא מעט רכילות רומנטית עוקצנית, אבל שום דבר שחשוב אפילו אם הוא נכון.

הארי בדיוק קרא על הצעת חוק הנישואין של משרד הקסמים, לאסור על נישואין, כאשר –

”הארי פוטר,” אמר קול חלקלק שהזריק אדרנלין בדמו של הארי.

הארי הרים את מבטו.

”לוציוס מאלפוי,” אמר הארי בקול עייף. בפעם הבאה הוא יעשה את הדבר החכם ויחכה בחוץ בצד המוגלגי של קינגס קרוס עד 10:55.

לוציוס היטה את ראשו בנימוס, שערו הלבן והארוך נע מעל כתפיו. היה לו עדיין את אותו מקל הליכה מצופה לכה שחורה בעל ראש נחש מוכסף בתור ידיד. משהו באחיזה שלו אמר 'זה נשק בעל עוצמה קטלנית', ולא 'אני חלש ונשען על זה'. פניו היו חסרות הבעה.

שני גברים איגפו אותו, עיניהם סורקות ללא הרף, שרביטיהם אחוזים בידיהם. השניים נעו כגוף אחד אורגניזם יחיד עם ארבע רגליים וארבע ידיים, קראב וגויל האבות, והארי חשב שהוא יכול לנחש מי זה מי, אבל זה לא ממש שינה. הם פשוט היו נספחים של לוציוס, בדיוק כמו שתי האצבעות הימניות בכף רגלו השמאלית.

”אני מתנצל על ההפרעה, מר פוטר,” אמר קול המשי החלק. ”אבל לא ענית לאף אחד מהינשופים ששלחת; וזו, כך חשבתי, תהיה ההזדמנות שלי לדבר עימך.”

”לא קיבלתי אף אחד מהינשופים ששלחת,” אמר הארי ברוגע. ”דמבלדור יירט אותם, אני מניח. אבל לא הייתי עונה להם גם לו הייתי מקבל אותם, אלא דרך דראקו. לו הייתי מתנהל מולך ישירות, ללא ידיעתו של דראקו, הייתה זו פגיעה בחברות שלנו.”

בבקשה תלך, בבקשה תלך...

העיניים האפורות נצצו. ”זו העמדה שלך, אם כן...” אמר מאלפוי האב. ”ובכן, אשתף פעולה לזמן מה. מה הייתה מטרתך בתמרון חברך הטוב, בני, לברית פומבית עם הילדה הזו?”

”הו,” אמר הארי, ”זה ברור, לא כן? אם דראקו יעבוד עם גריינג'ר הוא יבין שבני מוגלגים הם בני אדם אחרי הכל. מווא. הא. הא.”

רמז דק לחיוך נע על שפתיו של לוציוס. ”כן, זה באמת נשמע כמו אחת מהתוכניות של דמבלדור. וזו איננה.”

"אכן", אמר הארי. "זה חלק מהמשחק שלי עם דראקו, ולא עבודתו של דמבלדור, וזה כל מה שאומר."

"הבה נפסיק עם המשחקים", אמר מאלפוי האב, העיניים האפורות מתקשות לפתע. "אם חשדותיי נכונים, בכל מקרה לא תעשה כרצונו של דמבלדור, *מר פוטר*."

השתררה שתיקה קצרה.

"אז אתה יודע", אמר הארי, קולו קר. "אמור לי. באיזה שלב בדיוק הבנת את זה?"

"כשקראתי את תגובתך לנאום הקטן של פרופסור קווירל", אמר הגבר לבן השיער, וגיחך גיחוך אפל. "הייתי מבולבל, תחילה, מכיוון שלא נראה כאילו זה משרת את המטרות שלך עצמך; נדרשו לי ימים להבין את המטרה של מי זה משרת, ואז הכל התבהר. נוסף על כך, ברור גם שאתה חלש, במובנים מסוימים אם לא באחרים."

"נכון מאוד מצידך", אמר הארי, עדיין קר. "אבל ייתכן שאתה טועה לגבי המטרה שלי."

"ייתכן." רמז של פלדה נשזר בקול המשי. "אכן, זה בדיוק מה שאני חושש מפניו. אתה משחק משחקים מוזרים עם בני, למטרה שאינני מסוגל להבין. זו אינה פעולה ידידותית, ואינך יכול אלא *לצפות* ממני לדאוג!"

לוציוס נשען על מקל ההליכה עם שתי ידיו. שתי הידיים היו לבנות, ושומרי הראש שלו נעשו מתוחים לפתע.

אינסטינקט כלשהו אמר להארי שזה יהיה רעיון רע מאוד להראות פחד כעת, ולהראות ללוציוס שניתן לאיים עליו. הם היו בתחנת רכבת ציבורית בכל מקרה –

"אני חושב שזה מעניין", אמר הארי, מכניס פלדה לקולו שלו, "שאתה חושב שאוכל להרוויח מלפגוע בדראקו. אבל אין זה משנה, לוציוס. *הוא* חברי, ואינני בוגד בחבריי."

"מה?" לחש לוציוס. פניו הראו תדהמה מוחלטת.

ואז –

"מישהו בא", אמר אחד המשרתים, והארי חשב, לפי הקול, שזה ודאי קראב האב.

לוציוס התיישר ופנה, ושיחרר נשיפה של מורת רוח.

נוויל התקרב, נראה מפוחד אך נחוש, מלפניו אישה גבוהה שלא נראתה מפוחדת כלל.

"מדאם לונגבוטום", אמר לוציוס בקור.

"מר מאלפוי", השיבה האישה בקור שווה. "האם אתה מהווה מטרד להארי פוטר שלנו?"

נביחת הצחוק שהגיעה מלוציוס נשמעה מרירה בצורה מוזרה. "הו, אינני חושב כך. הגעת להגן עליו מפניי, לא כך?" הראש לבן השיער פנה לעבר נוויל. "ואני מניח שזהו סגנו הנאמן של מר פוטר, הנצר האחרון למשפחת לונגבוטום, נוויל הכאוטי, כפי שקרא לעצמו. מוזרות הן תהפוכות העולם. לפעמים אני חושב שהעולם כולו משוגע."

להארי לא היה מושג מה לענות על כך, ונוויל נראה מבולבל ומפוחד.

"אני בספק אם העולם הוא זה שמשוגע," אמרה מדאם לונגבוטום. בקולה נשמעה נימה זחוחה. "אתה נראה במצב רוח קלוקל, מר מאלפוי. האם הנאום של פרופסור קווירל היקר שלנו עלה לך בכמה בני ברית?"

"הייתה זו הטלת ספק מתוחכמת דיה ביכולות שלי," אמר לוציוס בקור, "אם כי יעילה רק על השוטים שמאמינים שבאמת הייתי אוכל מוות."

"מה?" פלט נוויל.

"הייתי תחת קללת האימפריס, אישי הצעיר," אמר לוציוס, נשמע עייף כעת. "אדון האופל לא היה יכול להתחיל לגייס בקרב משפחות טהורי הדם בלי תמיכתו של בית מאלפוי. התנגדתי, והוא פשוט ווידא את תמיכתי בו. אוכלי המוות שלו בעצמם לא ידעו זאת עד לאחר מכן, ולכן האות האפל המזויף שאני נושא; אם כי מפני שלא נתתי את הסכמתי האמתית, הוא לא כובל אותי. חלק מאוכלי המוות מאמינים שהייתי הראשון בהם, ולמען שלום האומה הזו אני נותן להם להאמין בכך, כדי לשמור עליהם בשליטה. אבל לא הייתי שוטה מספיק כדי לתמוך בהרפתקה החסרת מזל הזו מרצוני החופשי –"

"תתעלם ממנו," אמר מדאם לונגבוטום, ההוראה מופנית להארי כמו לנוויל. "הוא חייב לבלות את שארית חייו בהעמדת פנים, מחשש שיעיד תחת וריטסרום." זה נאמר בהנאה אכזרית.

לוציוס הפנה את גבו לעברה בביטול, ופנה אל הארי שוב. "האם תבקש מהמרשעת הזקנה הזו לעזוב, מר פוטר?"

"אני חושב שלא," אמר הארי בקול יבש. "אני מעדיף להתעסק עם החלק מבית מאלפוי שבגילי שלי."

ואז השתררה שתיקה ארוכה. העיניים האפורות סרקו אותו.

"כמובן..." אמר לוציוס לאט. "אני באמת מרגיש שוטה כעת. כל הזמן הזה רק העמדת פנים שאין לך מושג על מה אנחנו מדברים."

הארי פגש את מבטו ולא אמר דבר.

לוציוס הרים את מקלו כמה סנטימטרים והיכה איתו בחוזקה בקרקע.

העולם נעלם בערפל בהיר, כל הקולות השתקו, לא היה דבר ביקום מלבד הארי ולוציוס מאלפוי ומקל ההליכה בעל ראש הנחש.

"בני הוא ליבי," אמר מאלפוי האב, "הדבר האחרון בעל הערך שנותר לי בעולם, ואת זאת אומר לך ברוח ידידותית: אם הוא ייפגע, אקריב את חיי בשם הנקמה. אבל כל עוד בני לא נפגע, אני מאחל לך בהצלחה במעשיך. ומכיוון שלא ביקשת ממני דבר נוסף, לא אבקש ממך דבר נוסף."

ואז הערפל הבהיר נעלם וחשף מדאם לונגבוטום זועמת, דרכה חסומה על ידי קראב האב, שרביטה כבר בידה.

"איך אתה מעז?" היא ירקה.

הגלימות השחורות של לוציוס מאלפוי הסתחררו סביבו, כמו שערו הלבן, כשפנה אל גויל האב. "אנו חוזרים לאחוזת מאלפוי."

נשמעו שלושה קולות פקיעה של התעתקות, והם נעלמו.

שתיקה נותרה אחריהם.

"אלוהים אדירים", אמרה מדאם לונגבוטום. "על מה היה כל זה?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. ואז הוא הביט בנוויל.

על מצחו של נוויל הופיעו אגלי זיעה.

"תודה רבה לך, נוויל", אמר הארי. "אני מוקיר את העזרה שלך. וכעת, אני חושב שמוטב שתשב."

"כן, גנרל", השיב נוויל, ובמקום ללכת לאחד הכיסאות האחרים שליד הארי, הוא חצי קרס לתנוחת ישיבה על המרצפות.

"גרמת לשינויים רבים בנכד שלי", אמרה מדאם לונגבוטום. "אני מרוצה מחלקם, ומחלקם לא."

"תשלחי לי רשימה של מה זה מה", אמר הארי. "אני אראה מה אני יכול לעשות."

נוויל גנח, אבל לא אמר דבר.

מדאם לונגבוטום גיחכה. "כך אעשה, איש צעיר, תודה לך." קולה נחלש. "מר פוטר... הנאום שנשא פרופסור קווירל היה משהו שהאומה שלנו הייתה צריכה לשמוע כבר זמן רב. איני יכולה לומר את אותו הדבר על ההערה שלך לגביו."

"אקח את דעתך לתשומת ליבי", אמר הארי בשוויון נפש.

"אני מקווה מאוד שתעשה זאת", אמרה מדאם לונגבוטום, ופנתה אל נכדה. "האם אני עדיין צריכה –"

"זה בסדר שתלכי, סבתא", אמר נוויל. "אני אהיה בסדר לבדי, הפעם."

"מזה אני מרוצה", היא אמרה, ונעלמה בקול פקיעה כמו בועת סבון.

שני הילדים ישבו בשקט לזמן מה.

נוויל דיבר ראשון, קולו יגע. "אתה הולך לתקן את כל השינויים שהיא מרוצה מהם, נכון?"

"לא את כולם", אמר הארי בתמימות. "אני פשוט רוצה לוודא שאני לא משחית אותך."

דראקו נראה מאוד מודאג. ראשו המשיך להביט סביב סביב, למרות העובדה שהתעקש שייכנסו לתיבה של הארי וישתמשו בלחש השקטה אמיתי במקום במחסום מטשטש הקולות הרגיל.

"מה אמרת לאבא?" פלט דראקו ברגע שלחש ההשקטה הוטל וקולות רציף תשע ושלושה רבעים נעלמו.

"אני... תראה, אתה יכול לומר לי מה הוא אמר לך, לפני שהוריד אותך?" שאל הארי.

"שאני צריך להגיד לו מיד אם נראה שאתה מאיים עליי", אמר דראקו. "שאני צריך להגיד לו מיד אם משהו שאני עושה עלול להוות איום עליך! אבי חושב שאתה מסוכן, הארי, מה שאמרת לו היום הפחיד אותו! זה לא רעיון טוב להפחיד את אבי!"

הו, לעזאזל...

"על מה דיברתם?" דרש דראקו.

הארי נשען לאחור בעייפות בכיסא המתקפל הקטן שנח בתחתית התיבה שלו. "אתה יודע, דראקו, בדיוק כמו שהשאלה הבסיסית ברציונליות היא 'מה אני חושב שאני יודע ואיך אני חושב שאני יודע זאת?', ישנו גם חטא בסיסי, דרך חשיבה שהיא ההפך מכך. כמו הפילוסופים היוונים העתיקים. לא היה להם מושג מה הולך, אז הם היו אומרים כל מיני דברים כמו 'הכל הוא מים' או 'הכל הוא אש', והם מעולם לא שאלו את עצמם, 'רגע אחד, אפילו אם הכל הוא באמת מים, איך אני יכול לדעת זאת?' הם לא שאלו את עצמם האם יש להם ראיות שמבחינות בין האפשרות הזו ובין כל האפשרויות האחרות שניתן לדמיין, ראיות שמאוד לא סביר שייתקלו בהן אם התאוריה לא נכונה –"

"הארי, "אמר דראקו, קולו מאומץ, "על מה דיברת עם אבא?"

"למעשה, אני לא יודע, "אמר הארי, "אז מאוד חשוב שלא אמציא דברים סתם –"

הארי מעולם לא שמע את דראקו צווח באימה בטון כל כך גבוה לפני כן.